

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 174 (XVIII) — Nr. 606

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRÂRI ȘI ALTE ACTE

Joi, 13 iulie 2006

SUMAR

Nr.	Pagina	Pagina	
LEGI ȘI DECRETE		DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
287. — Lege pentru modificarea și completarea Ordonanței Guvernului nr. 51/1997 privind operațiunile de leasing și societățile de leasing.....	1-5	Decizia nr. 505 din 15 iunie 2006 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 215 ¹ și art. 290 din Codul penal, precum și a dispozițiilor art. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 58/2005 pentru modificarea Legii nr. 301/2004 — Codul penal și a Legii nr. 294/2004 privind executarea pedepselor și a măsurilor dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal.....	11-14
913. — Decret privind promulgarea Legii pentru modificarea și completarea Ordonanței Guvernului nr. 51/1997 privind operațiunile de leasing și societățile de leasing	6	Decizia nr. 510 din 15 iunie 2006 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 86 din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor	14-16
★		★	
289. — Lege pentru modificarea și completarea Legii nr. 350/2001 privind amenajarea teritoriului și urbanismul.....	6-11	Rectificări.....	16
915. — Decret privind promulgarea Legii pentru modificarea și completarea Legii nr. 350/2001 privind amenajarea teritoriului și urbanismul.....	11		

LEGI ȘI DECRETE

PARLAMENTUL ROMÂNIEI

CAMERA DEPUTAȚILOR

SENATUL

LEGE

**pentru modificarea și completarea Ordonanței Guvernului nr. 51/1997
privind operațiunile de leasing și societățile de leasing**

Parlamentul României adoptă prezenta lege.

Art. I. — Ordonanța Guvernului nr. 51/1997 privind operațiunile de leasing și societățile de leasing, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 9 din 12 ianuarie 2000, cu modificările și completările ulterioare, se modifică și se completează după cum urmează:

1. La articolul 1, alineatul (1) va avea următorul cuprins:
„Art. 1. — (1) Prezenta ordonanță se aplică operațiunilor de leasing prin care o parte, denumită *locator/finanțator*, transmite pentru o perioadă determinată dreptul de folosință asupra unui bun, al cărui proprietar este, celeilalte părți,

denumită *locatar/utilizator*, la solicitarea acesteia, contra unei plăți periodice, denumită *rată de leasing*, iar la sfârșitul perioadei de leasing locatarul/finanțatorul se obligă să respecte dreptul de opțiune al locatarului/utilizatorului de a cumpăra bunul, de a prelungi contractul de leasing fără a schimba natura leasingului ori de a înceta raporturile contractuale. Locatarul/utilizatorul poate opta pentru cumpărarea bunului înainte de sfârșitul perioadei de leasing, dar nu mai devreme de 12 luni, dacă părțile convin astfel și dacă achită toate obligațiile asumate prin contract.“

2. La articolul 1, după alineatul (1) se introduce un nou alineat, alineatul (1¹), cu următorul cuprins:

„(1¹) Prezenta ordonanță se aplică și în situația în care locatarul/utilizatorul unui bun care face obiectul unui contract de leasing încheie cu un alt locatar/utilizator, denumit *locatar/utilizator final*, un contract de leasing având ca obiect același bun. Contractul de leasing încheiat cu locatarul/utilizatorul final se va încheia după obținerea acordului prealabil scris al locatorului/finanțatorului inițial și îndeplinirea de către locatar/utilizator a condițiilor cerute societăților de leasing. În aceste cazuri, desființarea titlului locatarului/utilizatorului inițial din orice motive va conduce la încetarea de drept a contractului de leasing încheiat între acesta din urmă și locatarul/utilizatorul final.“

3. La articolul 1, alineatul (2) va avea următorul cuprins:

„(2) Operațiunile de leasing au ca obiect bunuri imobile prin natura lor sau care devin imobile prin destinație, precum și bunuri mobile, aflate în circuitul civil, cu excepția înregistrărilor pe bandă audio și video, a pieselor de teatru, a manuscriselor, a brevetelor, a drepturilor de autor și a bunurilor necorporale.“

4. La articolul 2, literele c) și d) vor avea următorul cuprins:

„c) *valoare reziduală* reprezintă valoarea la care, după achitarea de către utilizator a tuturor ratelor de leasing prevăzute în contract, precum și a tuturor celorlalte sume datorate conform contractului, se face transferul dreptului de proprietate asupra bunului către locatar/utilizator și este stabilită de părțile contractante;

d) *rata de leasing* reprezintă:

— în cazul leasingului financiar, cota-parte din valoarea de intrare a bunului și dobânda de leasing, care se stabilește pe baza ratei dobânzii convenite prin acordul părților;

— în cazul leasingului operațional, chiria se stabilește prin acordul părților;“

5. Articolul 3 va avea următorul cuprins:

„Art. 3. — (1) În cadrul unei operațiuni de leasing, poate avea calitatea de locatar/finanțator o societate de leasing, persoană juridică română sau străină.

(2) Orice persoană fizică sau juridică, română ori străină, poate avea calitatea de locatar/utilizator, în condițiile legii române.“

6. Articolul 4 va avea următorul cuprins:

„Art. 4. — Pentru efectuarea unei operațiuni de leasing, orice persoană fizică sau juridică formulează o cerere fermă, în care să precizeze bunul care va constitui obiectul contractului de leasing. Cererea se transmite societății de leasing împreună cu actele din care să rezulte situația financiară a solicitantului.“

7. Articolul 5 va avea următorul cuprins:

„Art. 5. — Prin contractul de leasing — financiar sau operațional —, obligația de a asigura bunul revine locatorului/finanțatorului, care are libertatea în privința alegerii asigurătorului, dacă părțile nu au convenit altfel. Costurile asigurării sunt în sarcina locatorului/utilizatorului, dacă prin contract părțile nu convin altfel.“

8. La articolul 6, alineatele (1) și (2) vor avea următorul cuprins:

„Art. 6. — (1) Contractul de leasing trebuie să cuprindă, pe lângă părțile contractante, cel puțin următoarele elemente:

- a) clauza privind definirea contractului de leasing ca leasing financiar sau operațional;
- b) denumirea bunului care face obiectul contractului de leasing și caracteristicile de identificare a acestuia;
- c) valoarea ratelor de leasing și termenul de plată a acestora;
- d) perioada de utilizare în sistem de leasing a bunului;
- e) clauza privind obligația asigurării bunului;
- f) valoarea totală a contractului de leasing.

(2) Contractul de leasing financiar trebuie să cuprindă, pe lângă elementele prevăzute la alin. (1), următoarele:

- a) valoarea de intrare a bunului;
- b) valoarea reziduală a bunului convenită de părți, când este cazul;
- c) valoarea avansului;
- d) rata de leasing.“

9. Articolul 7 va avea următorul cuprins:

„Art. 7. — Contractul de leasing se încheie în scris. În cazul încetării contractului de leasing din culpa utilizatorului sau prin dispariția totală a bunului prin furt, daună totală, distrugere totală, definită potrivit legii, survenită înainte de împlinirea unui an de la intrarea în vigoare a contractului, acesta nu își schimbă natura, iar bunul ce face obiectul contractului de leasing este tratat fiscal și contabil ca bun, obiect al unui contract de leasing.“

10. Articolul 8 va avea următorul cuprins:

„Art. 8. — Contractele de leasing, precum și garanțiile reale și personale, constituite în scopul garantării obligațiilor asumate prin contractul de leasing, constituie titluri executorii.“

11. Articolul 9 va avea următorul cuprins:

„Art. 9. — Locatorul/finanțatorul se obligă:

- a) să respecte dreptul locatarului/utilizatorului de a alege furnizorul de bunuri, potrivit intereselor sale;
- b) să contracteze bunul cu furnizorul desemnat de locatar/utilizator, în condițiile expres formulate de către

acesta sau, după caz, să dobândească dreptul definitiv de utilizare asupra programului pentru calculator;

c) să încheie contract de leasing cu locatarul/utilizatorul și să transmită acestuia, în temeiul contractului de leasing, drepturile ce derivă din contract, cu excepția dreptului de dispoziție, iar în cazul programelor pentru calculator, să transmită dreptul de utilizare asupra programelor pentru calculator către locatar/utilizator, fără a-și mai putea exercita acest drept pe perioada derulării contractului de leasing;

d) să respecte dreptul de opțiune al locatarului/utilizatorului de a cumpăra bunul, de a prelungi contractul de leasing, fără a schimba natura leasingului, ori de a înceta raporturile contractuale;

e) să îi garanteze locatarului/utilizatorului folosința liniștită a bunului, în condițiile în care acesta a respectat toate clauzele contractuale;

f) să asigure, printr-o societate de asigurare, bunurile oferite în leasing, dacă prin contractul de leasing părțile nu au convenit altfel.“

12. La articolul 10, partea introductivă și literele a), c), d), e), g), h) și i) vor avea următorul cuprins:

„Art. 10. — Locatarul/utilizatorul se obligă:

a) să efectueze recepția și să primească bunul la termenul și în condițiile de livrare agreeate cu furnizorul;

c) să nu greveze de sarcini bunul care face obiectul contractului de leasing decât cu acordul finanțatorului;

d) să achite toate sumele datorate conform contractului de leasing — rate de leasing, asigurări, impozite, taxe —, în cuantum și la termenele menționate în contract;

e) să suporte cheltuielile de întreținere, precum și orice alte cheltuieli aferente bunului sau din contractul de leasing;

g) să permită locatorului/finanțatorului verificarea periodică a stării și a modului de exploatare a bunului care face obiectul contractului de leasing;

h) să îl informeze pe locator/finanțator, în timp util, despre orice tulburare a dreptului de proprietate venită din partea unui terț;

i) să nu aducă modificări bunului și să nu schimbe locul declarat în contract fără acordul locatorului/finanțatorului.“

13. La articolul 12, partea introductivă și litera a) vor avea următorul cuprins:

„Art. 12. — În temeiul contractului de leasing, locatarul/utilizatorul are următoarele drepturi:

a) de acțiune directă asupra furnizorului, în cazul reclamațiilor privind livrarea, calitatea, asistența tehnică, service-ul necesar în perioada de garanție și postgaranție, locatorul/finanțatorul fiind exonerat de orice răspundere;“

14. Articolul 13 va avea următorul cuprins:

„Art. 13. — (1) Drepturile locatorului/finanțatorului asupra bunului utilizat în baza unui contract de leasing sunt opozabile judecătorului-sindic, în situația în care locatarul/utilizatorul se află în reorganizare judiciară și/sau faliment, în conformitate cu prevederile legale în materie.

(2) Dacă locatarul/utilizatorul se află în dizolvare și/sau lichidare, dispozițiile alin. (1) se aplică și lichidatorului numit potrivit Legii nr. 31/1990 privind societățile comerciale, republicată, cu modificările ulterioare.

(3) Drepturile locatorului/utilizatorului asupra bunului utilizat în baza unui contract de leasing sunt opozabile judecătorului-sindic și creditorilor în situația în care locatorul/finanțatorul se află în reorganizare judiciară și/sau faliment, în conformitate cu prevederile legale în materie.

(4) Dacă locatorul/finanțatorul se află în dizolvare și/sau lichidare, dispozițiile alin. (3) se aplică și lichidatorului numit potrivit Legii nr. 31/1990, republicată, cu modificările ulterioare.

(5) În cazurile prevăzute la alin. (3) și (4) drepturile locatorului/utilizatorului prevăzute de prezenta ordonanță și cele stipulate în contractul de leasing vor urmări bunul aflat în proprietatea oricărui dobânditor al acestuia, în condițiile în care au fost respectate întocmai drepturile locatorului/finanțatorului.“

15. Articolul 14 va avea următorul cuprins:

„Art. 14. — (1) În cazul în care locatarul/utilizatorul refuză să primească bunul la termenul agreeat cu furnizorul și/sau în contractul de leasing ori dacă se află în stare de reorganizare judiciară și/sau faliment, locatorul/finanțatorul are dreptul de a rezilia contractul de leasing cu daune-interese.

(2) Locatorul/finanțatorul nu răspunde dacă bunul care face obiectul contractului de leasing nu este livrat sau este livrat necorespunzător locatarului/utilizatorului de către furnizor.“

16. Articolul 15 va avea următorul cuprins:

„Art. 15. — Dacă în contract nu se prevede altfel, în cazul în care locatarul/utilizatorul nu execută obligația de plată integrală a ratei de leasing timp de două luni consecutive, calculate de la scadența prevăzută în contractul de leasing, locatorul/finanțatorul are dreptul de a rezilia contractul de leasing, iar locatarul/utilizatorul este obligat să restituie bunul și să plătească toate sumele datorate, până la data restituirii în temeiul contractului de leasing.“

17. Articolul 16 va avea următorul cuprins:

„Art. 16. — Dacă locatorul/finanțatorul nu respectă dreptul de opțiune al locatarului/utilizatorului, așa cum este prevăzut în prezenta ordonanță, locatorul/finanțatorul datorează daune-interese egale cu totalul prejudiciului produs prin încălcarea acestei obligații, iar instanța judecătorească investită cu stabilirea daunelor-interese va putea pronunța o hotărâre care să țină loc de act de vânzare-cumpărare.“

18. Articolul 17 va avea următorul cuprins:

„Art. 17. — Dacă în timpul derulării contractului de leasing locatorul/finanțatorul înstrăinează bunul, respectiv cesionează dreptul definitiv de utilizare asupra programului pentru calculator altei societăți de leasing, dobânditorul este legat de aceleași obligații contractuale ca și locatorul/finanțatorul care a înstrăinat bunul, respectiv

transmițătorul care a cesionat dreptul definitiv de utilizare asupra programului pentru calculator.“

19. Articolul 18 va avea următorul cuprins:

„Art. 18. — Din momentul încheierii contractului de leasing și până la expirarea acestuia și reintrarea în posesia bunului, locatorul/finanțatorul este exonerat de orice răspundere față de terți pentru prejudiciile provocate prin folosința bunului, fapta sau omisiunea locatarului/utilizatorului.“

20. La articolul 19, alineatul (2) va avea următorul cuprins:

„(2) Societățile de leasing sunt societăți comerciale care au ca obiect principal de activitate desfășurarea operațiunilor de leasing și au un capital social minim, subscris și vărsat integral în numerar, la înființare, egal cu echivalentul în monedă națională — leu — al sumei de 200.000 euro.“

21. La articolul 19, după alineatul (2) se introduce un nou alineat, alineatul (3), cu următorul cuprins:

„(3) Cumularea calității de furnizor și finanțator este permisă cu respectarea prevederilor prezentei ordonanțe.“

22. După articolul 19 se introduce un nou capitol, capitolul V¹, cuprinzând articolul 19¹, cu următorul cuprins:

„CAPITOLUL V¹

Auditarea situațiilor financiare anuale

Art. 19¹. — Situațiile financiare anuale ale societăților de leasing vor fi elaborate în conformitate cu prevederile reglementărilor contabile aplicabile și vor fi auditate de persoane fizice sau juridice, persoane active, membre ale Camerei Auditorilor Financiarți din România, potrivit reglementărilor legale în vigoare.“

23. Articolul 20 va avea următorul cuprins:

„Art. 20. — (1) Înregistrarea amortizării bunului ce face obiectul contractului se efectuează în cazul leasingului financiar de către locatar/utilizator, iar în cazul leasingului operațional de către locator/finanțator.

(2) Achizițiile de bunuri imobile și mobile, în cazul leasingului financiar, sunt tratate ca investiții, fiind supuse amortizării în conformitate cu actele normative în vigoare.

(3) Înregistrarea operațiunilor de leasing în evidențele contabile ale societăților care efectuează operațiuni de leasing, precum și ale societăților comerciale care utilizează bunuri în sistem de leasing se efectuează potrivit reglementărilor contabile în vigoare.“

24. Articolul 21 va avea următorul cuprins:

„Art. 21. — (1) Contractele de leasing care au ca obiect utilizarea bunurilor imobile vor fi înscrise în cartea funciară.

(2) În cazul în care intervin schimbări în ceea ce privește sediul locatarului/utilizatorului sau al locatorului/finanțatorului ori schimbări cu privire la situația juridică a bunului, persoana în cauză trebuie să procedeze la notificarea celeilalte părți și la rectificarea în cartea funciară.

(3) Taxele de timbru și timbrul judiciar, datorate în cazul încheierii unui contract de vânzare-cumpărare la sfârșitul

contractului de leasing, ca urmare a exprimării opțiunii locatarului/utilizatorului, se vor calcula în funcție de valoarea reziduală a bunului, astfel cum este definită la art. 2 lit. c).“

25. Articolul 22 va avea următorul cuprins:

„Art. 22. — (1) Dispozițiile prezentei ordonanțe se aplică și în situația în care o persoană fizică sau juridică vinde un bun unei societăți de leasing, pentru a-l utiliza în sistem de leasing, cu dreptul sau obligația de răscumpărare la sfârșitul contractului de leasing.

(2) Este, de asemenea, permisă răscumpărarea bunului obiect al unui contract de leasing de către furnizor de la locator/finanțator.“

26. Articolul 23 va avea următorul cuprins:

„Art. 23. — Bunurile ce fac obiectul unui contract de leasing pot fi utilizate în sistem de leasing de mai multe societăți comerciale, dacă între acestea și locator/finanțator s-a încheiat un contract în acest sens. Sunt supuse dispozițiilor prezentei ordonanțe și contractele de leasing încheiate de două sau mai multe societăți de leasing, în calitate de locator/finanțator, dacă între acestea și locatar/utilizator s-a încheiat un contract în acest sens.“

27. Articolul 24 va avea următorul cuprins:

„Art. 24. — (1) Societățile de leasing pot încheia contracte de leasing având ca obiect:

a) realizarea unei construcții pe terenul proprietate a locatarului/utilizatorului, caz în care părțile pot conveni că perioada de rambursare a ratelor de leasing începe să curgă de la recepționarea construcției și conferă locatorului/finanțatorului un drept de proprietate asupra construcției și un drept de folosință asupra terenului, dacă părțile nu au convenit altfel;

b) dobândirea dreptului de edificare a unei construcții pe terenul locatorului/finanțatorului, caz în care părțile pot conveni că perioada de rambursare a ratelor de leasing începe să curgă de la recepționarea construcției și conferă locatarului/utilizatorului un drept de proprietate asupra construcției și un drept de folosință asupra terenului, dacă părțile nu au convenit altfel;

c) construcțiile existente, proprietate a locatorului/finanțatorului sau care urmează să fie achiziționate de acesta, construite pe terenul proprietate a locatorului/finanțatorului ori care urmează să fie achiziționate de acesta sau pe un teren asupra căruia locatorul/finanțatorul are un drept de suprafață. În acest caz, locatorul/finanțatorul va transfera în sistem de leasing construcțiile și, dacă este cazul, va finanța costul terenului ce urmează a fi achiziționat și va avea un drept de proprietate asupra construcțiilor și un drept de proprietate sau de suprafață asupra terenului, după caz, în timp ce locatarul/utilizatorul va avea un drept de folosință atât asupra construcțiilor, cât și asupra terenului;

d) construcțiile existente, proprietate a locatorului/finanțatorului, construite pe terenul proprietate a locatorului/finanțatorului sau pe un teren proprietate a unui terț, asupra căruia locatorul/finanțatorul are un drept de folosință; părțile pot conveni că perioada de rambursare a

ratelor de leasing începe să curgă de la recepționarea construcției de către locatar/utilizator. În această situație, locatorul/finanțatorul va avea un drept de proprietate asupra construcției și un drept de proprietate sau, după caz, un drept de folosință asupra terenului, dacă părțile nu au convenit altfel.

(2) Contractul de leasing cu bunuri imobile se poate încheia pe o durată stabilită de părți, cu respectarea prevederilor art. 7.

(3) Prevederile art. 16 sunt aplicabile și în cazul contractului de leasing cu bunuri imobile.“

28. Articolul 26 va avea următorul cuprins:

„Art. 26. — În cazul înregistrării de daune și al încasării sumelor din asigurarea bunurilor obiect al contractelor de leasing, părțile pot conveni stingerea creanțelor reciproce prin compensare, în condițiile legii.“

29. Articolul 27 va avea următorul cuprins:

„Art. 27. — (1) Bunurile mobile care sunt introduse în țară de către utilizatori, persoane fizice sau juridice române, în baza unor contracte de leasing încheiate cu societăți de leasing, persoane juridice străine, se încadrează în regimul vamal de admitere temporară, pe toată durata contractului de leasing, cu exonerarea totală de la obligația de plată a sumelor aferente drepturilor de import, inclusiv a garanțiilor vamale.

(2) Bunurile mobile care sunt introduse în țară de societățile de leasing, persoane juridice române, se încadrează în regimul vamal de import, cu exceptarea de la plată a sumelor aferente tuturor drepturilor de import.

(3) În cazul în care utilizatorul, din vina societății de leasing sau a furnizorului, nu și-a exercitat dreptul de opțiune prevăzut în contract privind prelungirea termenului de leasing sau achiziția bunului, iar bunul nu a fost restituit, utilizatorul este obligat să plătească taxele vamale raportat la valoarea reziduală a bunului. Baza de calcul a taxelor vamale nu poate fi mai mică de 20% din valoarea de intrare a bunului, indiferent dacă părțile au convenit o valoare reziduală mai mică.

(4) În cazul achiziționării bunurilor introduse în țară în condițiile alin. (1) și (2), utilizatorul este obligat să achite taxa vamală calculată la valoarea reziduală a bunului din momentul încheierii contractului de vânzare-cumpărare. Baza de calcul a taxelor vamale nu poate fi mai mică de 20% din valoarea de intrare a bunului, indiferent dacă părțile au convenit contractual o valoare reziduală mai mică.

(5) Termenul în cadrul căruia bunurile urmează să fie restituite sau să primească o nouă destinație vamală este

cel convenit între părți prin contractul de leasing. Termenul în cadrul căruia bunurile urmează să fie restituite sau să primească o nouă destinație vamală nu poate fi mai mare de 7 ani de la data introducerii în țară a bunului, indiferent dacă părțile au convenit prin contract o durată mai mare, cu excepția mijloacelor destinate transportului aerian pentru care termenul menționat este de 14 ani.

(6) Bunurile care fac obiectul unui contract de leasing încheiat între locatori/finanțatori, persoane juridice române, cu locatari/utilizatori, persoane fizice ori juridice străine, și care se exportă din România în temeiul acestor contracte se încadrează în regimul vamal de export temporar, în conformitate cu prevederile legale în materie.

(7) Termenul în cadrul căruia bunurile obiect al unui contract de leasing, încheiat în condițiile alin. (6), urmează să fie restituite locatorului/finanțatorului sau să primească o nouă destinație vamală este cel convenit între părți prin contractul de leasing, dar nu poate fi mai mare de 7 ani de la data exportului din țară al bunului respectiv.“

30. După articolul 27 se introduce un nou articol, articolul 28, cu următorul cuprins:

„Art. 28. — (1) Societățile de leasing care funcționează în România au obligația de raportare și dreptul de consultare a informațiilor de risc bancar la Banca Națională a României — Centrala Riscurilor Bancare.

(2) Societățile de leasing prevăzute în alin. (1) trebuie să se conformeze obligațiilor de raportare, în termen de 6 luni de la data la care Banca Națională a României va emite norme cu privire la procedura de raportare.“

Art. II. — Obligația de majorare a capitalului social la nivelul echivalentului în monedă națională — leu — al sumei de 200.000 euro, prevăzută la art. 19 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 51/1997 privind operațiunile de leasing și societățile de leasing, republicată, cu modificările și completările ulterioare, precum și cu cele aduse prin prezenta lege, pentru societățile de leasing existente la data intrării în vigoare a prezentei legi, trebuie îndeplinită până la data de 31 decembrie 2006.

Art. III. — Prezenta lege intră în vigoare la 30 de zile de la publicarea în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Art. IV. — Ordonanța Guvernului nr. 51/1997 privind operațiunile de leasing și societățile de leasing, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 9 din 12 ianuarie 2000, cu modificările și completările ulterioare, precum și cu cele aduse prin prezenta lege, se va republica în Monitorul Oficial al României, Partea I, dându-se textelor o nouă numerotare.

Această lege a fost adoptată de Parlamentul României, cu respectarea prevederilor art. 75 și ale art. 76 alin. (2) din Constituția României, republicată.

PREȘEDINTELE CAMEREI DEPUTAȚILOR
BOGDAN OLTEANU

PREȘEDINTELE SENATULUI
NICOLAE VĂCĂROIU

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

D E C R E T

**privind promulgarea Legii pentru modificarea și completarea
Ordonanței Guvernului nr. 51/1997 privind operațiunile
de leasing și societățile de leasing**

În temeiul prevederilor art. 77 alin. (1) și ale art. 100 alin. (1) din Constituția României, republicată,

Președintele României d e c r e t e a z ă :

Articol unic. — Se promulgă Legea pentru modificarea și completarea Ordonanței Guvernului nr. 51/1997 privind operațiunile de leasing și societățile de leasing și se dispune publicarea acestei legi în Monitorul Oficial al României, Partea I.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
TRAIAN BĂSESCU

București, 6 iulie 2006.
Nr. 913.

★

PARLAMENTUL ROMÂNIEI

CAMERA DEPUTAȚILOR

SENATUL

L E G E

pentru modificarea și completarea Legii nr. 350/2001 privind amenajarea teritoriului și urbanismul

Parlamentul României adoptă prezenta lege.

Art. I. — Legea nr. 350/2001 privind amenajarea teritoriului și urbanismul, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 373 din 10 iulie 2001, cu completările ulterioare, se modifică și se completează după cum urmează:

1. La articolul 2, alineatul (3) va avea următorul cuprins:

„3. Gestionarea se realizează prin intermediul amenajării teritoriului și al urbanismului, care constituie ansambluri de activități complexe de interes general ce contribuie la dezvoltarea spațială echilibrată, la protecția patrimoniului natural și construit, la îmbunătățirea condițiilor de viață în localitățile urbane și rurale, precum și la asigurarea coeziunii teritoriale la nivel regional, național și european.“

2. La articolul 9, litera c) va avea următorul cuprins:

„c) gestionarea responsabilă a resurselor naturale, cu protecția mediului și a peisajului cultural;“.

3. La articolul 9, după litera d) se introduce o nouă literă, litera e), cu următorul cuprins:

„e) conservarea și dezvoltarea diversității culturale.“

4. Articolul 14 va avea următorul cuprins:

„Art. 14. — (1) Activitățile principale de amenajare a teritoriului și de urbanism constau în transpunerea la nivelul întregului teritoriu național a strategiilor, politicilor și programelor de dezvoltare durabilă în profil spațial, precum și urmărirea aplicării acestora în conformitate cu documentațiile de specialitate legal aprobate.

2. Politicile de dezvoltare durabilă în profil spațial prevăzute la alin. (1) se fundamentează pe conceptul strategic de dezvoltare spațială a României.

(3) În procesul de implementare, conceptul strategic de dezvoltare spațială a României se va baza pe:

- a) un sistem de indicatori pentru fundamentarea procesului de luare a deciziilor;
- b) o metodologie de prioritizare a proiectelor.“

5. Articolul 18 va avea următorul cuprins:

„Art. 18. — (1) Ministerul Transporturilor, Construcțiilor și Turismului este organul specializat al Guvernului în domeniul amenajării teritoriului și al urbanismului, având în această calitate următoarele atribuții:

- a) elaborarea conceptului strategic de dezvoltare spațială a României;
- b) elaborarea Planului de amenajare a teritoriului național;
- c) elaborarea Planului de amenajare a teritoriului regional, care fundamentează planurile de dezvoltare regională;
- d) elaborarea Regulamentului general de urbanism;
- e) avizarea proiectelor de acte normative referitoare la activitatea de amenajare a teritoriului și de urbanism;
- f) colaborarea cu ministerele, precum și cu celelalte organe ale administrației publice centrale, pentru fundamentarea, din punct de vedere al amenajării teritoriului și al urbanismului, a programelor strategice sectoriale;
- g) colaborarea cu consiliile pentru dezvoltare regională, cu consiliile județene și consiliile locale, precum și urmărirea modului în care se aplică programele guvernamentale și liniile directoare în domeniul amenajării teritoriului și al urbanismului la nivel regional, județean și local;

h) avizarea documentațiilor de amenajare a teritoriului și de urbanism, potrivit competențelor stabilite prin prezenta lege.

(2) În vederea asigurării coerenței măsurilor de dezvoltare regională în ansamblul dezvoltării teritoriului național, Ministerul Transporturilor, Construcțiilor și Turismului:

a) va desemna un reprezentant în Consiliul Național pentru Dezvoltare Regională;

b) va desemna câte un reprezentant fără drept de vot, care va face parte din consiliile pentru dezvoltare regională;

c) va delega din cadrul structurilor proprii, pentru agențiile de dezvoltare regională, cel puțin un specialist în amenajarea teritoriului și urbanism.“

6. Articolul 32 va avea următorul cuprins:

„Art. 32. — (1) În cazul în care prin documentația înaintată se solicită o derogare de la prevederile documentațiilor de urbanism aprobate pentru zona respectivă, prin certificatul de urbanism se poate solicita elaborarea unei alte documentații de urbanism prin care să se justifice și să se demonstreze posibilitatea intervenției urbanistice solicitate. După aprobarea noii documentații de urbanism — Plan urbanistic zonal sau Plan urbanistic de detaliu — se poate întocmi documentația tehnică în vederea obținerii autorizației de construire.

(2) Noua documentație de urbanism, cuprinzând intervenția solicitată, poate fi aprobată numai după o perioadă de 12 luni de la data aprobării documentației de urbanism inițiale.

(3) Modificările aduse reglementărilor din Planul urbanistic general asupra procentului de ocupare al terenului (POT) și distanțele față de limitele laterale și posterioare ale parcelei se stabilesc prin Planul urbanistic de detaliu, iar cele aduse regimului de construire, funcțiunii zonei, înălțimii maxime admise, coeficientului de utilizare al terenului (CUT) și retragerii clădirilor față de aliniament se stabilesc prin planurile urbanistice zonale.“

7. La articolul 37, alineatele (1), (2) și (3) vor avea următorul cuprins:

„Art. 37. — (1) În scopul îmbunătățirii calității deciziei referitoare la dezvoltarea spațială durabilă, în coordonarea președinților consiliilor județene și a primarilor de municipii și orașe, respectiv a primarului general al municipiului București, se constituie Comisia tehnică de amenajare a teritoriului și urbanism, ca organ consultativ cu atribuții de avizare, expertizare tehnică și consultanță.

(2) Comisia tehnică de amenajare a teritoriului și urbanism este formată din specialiști din domeniul amenajării teritoriului și al urbanismului, secretariatul comisiei fiind asigurat de structura de specialitate din subordinea arhitectului-șef.

(3) Componenta nominală a Comisiei tehnice de amenajare a teritoriului și urbanism și regulamentul de funcționare se aprobă de consiliul județean, consiliul local municipal, orășenesc, respectiv de Consiliul General al Municipiului București, la propunerea președintelui consiliului județean, a primarului, respectiv a primarului general al municipiului București, pe baza recomandărilor asociațiilor profesionale din domeniul amenajării teritoriului, urbanismului, construcțiilor, instituțiilor de învățământ superior și ale arhitectului-șef.“

8. La articolul 38, alineatele (2¹) și (3) vor avea următorul cuprins:

„(2¹) Registrul Urbaniștilor din România se înființează ca instituție publică, autonomă, cu personalitate juridică, finanțată integral din venituri proprii, care se constituie din tarifele de atestare sau de examinare în vederea dobândirii dreptului de semnătură, de înscriere în Registrul urbaniștilor și de exercitare a dreptului de semnătură, precum și din alte surse legale.

(3) Regulamentul privind dobândirea dreptului de semnătură, precum și Regulamentul referitor la organizarea și funcționarea Registrului Urbaniștilor din România se aprobă prin hotărâre a organului de conducere al Registrului Urbaniștilor din România, cu avizul Ministerului Transporturilor, Construcțiilor și Turismului, și se vor publica în Monitorul Oficial al României, Partea I.“

9. La articolul 46, litera f) a alineatului (2) va avea următorul cuprins:

„f) stabilirea zonelor protejate și de protecție a monumentelor istorice și a siturilor arheologice reperate;“.

10. La articolul 46, după litera h) a alineatului (2) se introduce o nouă literă, litera i), cu următorul cuprins:

„i) zonele de risc natural delimitate și declarate astfel, conform legii, precum și la măsurile specifice privind prevenirea și atenuarea riscurilor, utilizarea terenurilor și realizarea construcțiilor în aceste zone.“

11. La articolul 46, după litera c) a alineatului (3) se introduce o nouă literă, litera d), cu următorul cuprins:

„d) zonele de risc natural delimitate și declarate astfel, conform legii, precum și la măsurile specifice privind prevenirea și atenuarea riscurilor, utilizarea terenurilor și realizarea construcțiilor în aceste zone.“

12. Articolul 51 va avea următorul cuprins:

„Art. 51. — (1) Activitățile de amenajare a teritoriului și de urbanism, prevăzute în prezenta lege, se finanțează din bugetele locale ale unităților administrativ-teritoriale, din bugetul de stat și din venituri proprii constituite la Ministerul Transporturilor, Construcțiilor și Turismului, în baza art. 40 din Legea nr. 10/1995 privind calitatea în construcții, cu modificările ulterioare, precum și, după caz, de persoane juridice și fizice interesate în dezvoltarea unei localități sau a unei zone din cadrul acesteia.

(2) Autoritățile administrației publice locale au obligația să prevadă în bugetele anuale fonduri pentru elaborarea sau actualizarea, după caz, a planurilor de amenajare a teritoriului, a planurilor de urbanism, a hărților de risc natural, precum și a studiilor de fundamentare necesare în vederea elaborării acestora.

(3) În vederea cofinanțării de la bugetul de stat a hărților de risc/hazard, Ministerul Transporturilor, Construcțiilor și Turismului va elabora norme metodologice de cofinanțare a hărților de risc/hazard, care vor fi aprobate prin hotărâre a Guvernului.“

13. Articolul 55 va avea următorul cuprins:

„Art. 55. — (1) Finanțarea documentațiilor de amenajare a teritoriului și de urbanism cu caracter deosebit, pentru zone și localități care necesită cercetări și studii complexe, se face și din fonduri destinate cercetării, dezvoltării regionale și altele, în condițiile stabilite de ministere și de alți factori implicați.

(2) În cazul documentațiilor de urbanism aprobate, entitatea achizitoare poate organiza, în condițiile legii, concurs de soluții pentru ilustrare urbanistică, deschis

specialiștilor din domeniul arhitecturii și urbanismului, finanțat din aceleași fonduri prevăzute la alin. (1).“

14. La articolul 57, literele a) și b) ale alineatului (1) vor avea următorul cuprins:

„a) informarea populației, cel puțin prin afișare la primărie și anunț public în presă;

b) consultarea populației, anterior aprobării documentațiilor de urbanism și amenajare a teritoriului;“.

15. La articolul 59, litera c) va avea următorul cuprins:

„c) conținutul documentațiilor de urbanism care urmează a fi supuse aprobării, precum și al documentațiilor aprobate, conform legii.“

16. La articolul 62, după alineatul (1) se introduce un nou alineat, alineatul (1¹), cu următorul cuprins:

„(1¹) În situația neactualizării documentațiilor de urbanism până la expirarea termenelor de valabilitate prevăzute prin hotărârile de aprobare a acestora, se suspendă eliberarea autorizațiilor de construire/desființare, conform legii.“

17. Articolul 63 va avea următorul cuprins:

„Art. 63. — (1) Încălcarea prevederilor prezentei legi atrage răspunderea civilă, contravențională, disciplinară, administrativă sau penală, după caz, potrivit legii.

(2) Constituie contravenții următoarele fapte:

a) refuzul instituțiilor publice de a furniza informații care, prin natura lor, sunt publice, pentru desfășurarea corespunzătoare a activității de amenajare a teritoriului și de urbanism;

b) supunerea spre avizare sau aprobare a unei documentații de urbanism incomplete ori care conține date eronate;

c) avizarea și aprobarea de documentații de amenajare a teritoriului și de urbanism semnate de alte persoane decât cele stabilite prin lege;

d) neîndeplinirea atribuțiilor privind exercitarea controlului asupra modului de respectare a documentațiilor de amenajare a teritoriului și de urbanism;

e) neluarea măsurilor prevăzute de lege în cazul nerespectării prevederilor din documentațiile de amenajare a teritoriului și de urbanism.“

18. După articolul 63 se introduc două noi articole, articolele 63¹ și 63², cu următorul cuprins:

„Art. 63¹. — Contravențiile prevăzute la art. 63 alin. (2) se sancționează astfel:

a) nerespectarea prevederilor lit. a) și b), cu amendă de la 1.000 lei la 3.000 lei;

b) nerespectarea prevederilor lit. c), cu amendă de la 1.000 lei la 9.000 lei;

c) nerespectarea prevederilor lit. d) și e), cu amendă de la 1.000 lei la 2.500 lei.

Art. 63². — Contravențiilor prevăzute la art. 63 alin. (2) le sunt aplicabile dispozițiile Ordonanței Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 180/2002, cu modificările și completările ulterioare.“

19. Articolul 64 va avea următorul cuprins:

„Art. 64. — (1) Faptele de încălcare a prezentei legi se constată de organele de control al activității de amenajare a teritoriului și de urbanism ale consiliilor județene și locale, de reprezentanți ai instituțiilor publice de specialitate ale autorităților centrale implicate în avizare, precum și de Inspectoratul de Stat în Construcții.

(2) Documentațiile de amenajare a teritoriului și de urbanism aprobate fără avizele prevăzute de reglementările în vigoare sunt nule.“

20. Anexa nr. 1 „Categoriile de documentații de amenajare a teritoriului și de urbanism. Competențe de avizare și de aprobare a acestora“ va avea următorul cuprins:

„ANEXA Nr. 1*)

**CATEGORII DE DOCUMENTAȚII DE AMENAJARE A TERITORIULUI ȘI DE URBANISM.
COMPETENȚE DE AVIZARE ȘI DE APROBARE A ACESTORA**

Nr. crt.	Categoriile de documentații	Avizează	Aprobă
0	1	2	3
A. Amenajarea teritoriului			
• Plan de amenajare a teritoriului			
1	Național	Guvernul	Parlamentul
2	Zonal • Regional sau interjudețean • Interorășenesc sau intercomunal • Frontalier • Metropolitan,	• Ministerul Transporturilor, Construcțiilor și Turismului • Organisme centrale și teritoriale interesate	• Consiliile județene • Consiliile locale • Consiliul General al Municipiului București

*) Anexa nr. 1 este reprodusă în facsimil.

0	1	2	3
	periurban al principalelor municipii și orașe		
3	Județean	<ul style="list-style-type: none"> • Ministerul Transporturilor, Construcțiilor și Turismului • Organisme centrale și teritoriale interesate 	<ul style="list-style-type: none"> • Consiliul județean • Consiliul General al Municipiului București

B. Urbanism

• Plan urbanistic general și regulament local aferent acestuia			
4	Municipiul București	<ul style="list-style-type: none"> • Ministerul Transporturilor, Construcțiilor și Turismului • Organisme centrale și teritoriale interesate 	<ul style="list-style-type: none"> • Consiliul General al Municipiului București
5	Municipiu	<ul style="list-style-type: none"> • Ministerul Transporturilor, Construcțiilor și Turismului • Consiliul județean • Organisme centrale și teritoriale interesate 	<ul style="list-style-type: none"> • Consiliul local al municipiului
6	Oraș	<ul style="list-style-type: none"> • Consiliul județean • Organisme centrale și locale interesate 	<ul style="list-style-type: none"> • Consiliul local al orașului
7	Comună	<ul style="list-style-type: none"> • Consiliul județean • Organisme centrale și locale interesate 	<ul style="list-style-type: none"> • Consiliul local al comunei
8	Municipii, orașe și comune ce includ stațiuni balneare/ turistice declarate	<ul style="list-style-type: none"> • Ministerul Transporturilor, Construcțiilor și Turismului • Consiliul județean • Organisme centrale și teritoriale interesate 	<ul style="list-style-type: none"> • Consiliul local al municipiului/ orașului/ comunei, după caz
• Plan urbanistic zonal și regulament local aferent acestuia			
9	Zona centrală a municipiului București, precum și alte zone funcționale de interes	<ul style="list-style-type: none"> • Ministerul Transporturilor, Construcțiilor și Turismului • Organisme centrale și teritoriale interesate 	<ul style="list-style-type: none"> • Consiliul General al Municipiului București
10	Zona centrală a municipiului și alte zone funcționale de interes	<ul style="list-style-type: none"> • Ministerul Transporturilor, Construcțiilor și Turismului • Consiliul județean • Organisme centrale și teritoriale interesate 	<ul style="list-style-type: none"> • Consiliile locale municipale
11	Zona centrală a orașului, satului, precum și alte zone funcționale de interes	<ul style="list-style-type: none"> • Consiliul județean • Organisme centrale și teritoriale interesate 	<ul style="list-style-type: none"> • Consiliile locale orașenești sau comunale

0	1	2	3
12	<ul style="list-style-type: none"> • Zone protejate ori asupra cărora s-a instituit un tip de restricție, precum și cele care depășesc limita unei unități administrativ-teritoriale • Zone protejate ori asupra cărora s-a instituit un tip de restricție, precum și cele care depășesc limita unei unități administrativ-teritoriale, pentru municipiul București 	<ul style="list-style-type: none"> • Ministerul Transporturilor, Construcțiilor și Turismului • Consiliul județean • Organisme centrale și teritoriale interesate 	<ul style="list-style-type: none"> • Consiliile locale • Consiliul General al Municipiului București
• Plan urbanistic de detaliu			
13	<ul style="list-style-type: none"> • Imobile clasate în lista monumentelor istorice și cele care se amplasează în zone protejate • Imobile clasate în lista monumentelor istorice și cele care se amplasează în zone protejate, pentru municipiul București 	<ul style="list-style-type: none"> • Consiliul județean • Ministerul Culturii și Cultelor • Organisme centrale și teritoriale interesate 	<ul style="list-style-type: none"> • Consiliile locale • Consiliul General al Municipiului București
14	Alte imobile	<ul style="list-style-type: none"> • Organisme teritoriale interesate 	<ul style="list-style-type: none"> • Consiliile locale
C. Regulament de urbanism			
15	Regulament general de urbanism	<ul style="list-style-type: none"> • Ministerul Transporturilor, Construcțiilor și Turismului • Organisme centrale și teritoriale interesate 	<ul style="list-style-type: none"> • Guvernul*

21. La anexa nr. 2 „Definirea termenilor utilizați în lege”, după termenul „zonă de protecție” se introduce un nou termen cu următorul cuprins:

„• *Zonă de risc natural* — areal delimitat geografic, în interiorul căruia există un potențial de producere a unor fenomene naturale distructive care pot afecta populația, activitățile umane, mediul natural și cel construit și pot produce pagube și victime umane.”

Art. II. — Legea nr. 350/2001 privind amenajarea teritoriului și urbanismul, cu completările ulterioare, precum și cu modificările și completările aduse prin prezenta lege

se va republica în Monitorul Oficial al României, Partea I, dându-se textelor o nouă numerotare.

Art. III. — La data publicării în Monitorul Oficial al României, Partea I, a hotărârii organului de conducere al Registrului Urbanștilor din România pentru aprobarea Regulamentului privind dobândirea dreptului de semnătură, precum și a Regulamentului referitor la organizarea și funcționarea Registrului Urbanștilor din România, Hotărârea Guvernului nr. 1.519/2004 pentru aprobarea Regulamentului privind dobândirea dreptului de semnătură pentru documentațiile de amenajare a teritoriului și de urbanism

și a Regulamentului referitor la organizarea și funcționarea Registrului Urbanștilor din România, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 961 din 20 octombrie 2004, se abrogă.

Această lege a fost adoptată de Parlamentul României, cu respectarea prevederilor art. 75 și ale art. 76 alin. (2) din Constituția României, republicată.

PREȘEDINTELE CAMEREI DEPUTAȚILOR
BOGDAN OLTEANU

PREȘEDINTELE SENATULUI
NICOLAE VĂCĂROIU

București, 7 iulie 2006.
Nr. 289.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

D E C R E T

**privind promulgarea Legii pentru modificarea și completarea
Legii nr. 350/2001 privind amenajarea teritoriului și urbanismul**

În temeiul prevederilor art. 77 alin. (1) și ale art. 100 alin. (1) din Constituția României, republicată,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — Se promulgă Legea pentru modificarea și completarea Legii nr. 350/2001 privind amenajarea teritoriului și urbanismul și se dispune publicarea acestei legi în Monitorul Oficial al României, Partea I.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
TRAIAN BĂSESCU

București, 7 iulie 2006.
Nr. 915.

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 505
din 15 iunie 2006

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 215¹ și art. 290 din Codul penal, precum și a dispozițiilor art. I din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 58/2005 pentru modificarea Legii nr. 301/2004 — Codul penal și a Legii nr. 294/2004 privind executarea pedepselor și a măsurilor dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Marinela Mincă	— procuror
Marieta Safta	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 215¹ și 290 din Codul penal, precum și a dispozițiilor art. I din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 58/2005 pentru modificarea Legii nr. 301/2004 — Codul penal și a Legii nr. 294/2004 privind

executarea pedepselor și a măsurilor dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal, excepție ridicată de Gheorghe Bîrsenescu în Dosarul nr. 402/2006 al Tribunalului Arad — Secția penală.

La apelul nominal răspunde autorul excepției personal. Lipsesc celelalte părți, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Având cuvântul, Gheorghe Bîrsenescu solicită admiterea excepției de neconstituționalitate astfel cum a fost formulată. Dezvoltând argumentele expuse în fața instanței de judecată cu privire la neconstituționalitatea art. I din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 58/2005, autorul excepției arată că acest text de lege încalcă prevederile constituționale cuprinse în art. 115 (delegarea legislativă), în art. 11 (dreptul internațional și dreptul intern) și în

art. 20 (tratatele internaționale privind drepturile omului) din Legea fundamentală, cu referire la Tratatul privind aderarea României la Uniunea Europeană, ratificat prin Legea nr. 157/2005. Depune la dosarul cauzei concluzii scrise în sensul celor susținute.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, arătând că textele de lege criticate nu încalcă prevederile constituționale invocate de autorul excepției.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 27 februarie 2006, pronunțată în Dosarul nr. 402/2006, **Tribunalul Arad — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 pct. 93 din Legea nr. 140/1996 (art. 215¹ din Codul penal), ale art. 290 din Codul penal, precum și a dispozițiilor art. I din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 58/2005 pentru modificarea Legii nr. 301/2004 — Codul penal și a Legii nr. 294/2004 privind executarea pedepselor și a măsurilor dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal**, excepție ridicată de Gheorghe Birsenescu în dosarul menționat.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține, în esență, că art. 215¹ din Codul penal încalcă dreptul la un proces echitabil, întrucât infracțiunea de delapidare privind proprietatea publică este mai aspru pedepsită decât infracțiunea de delapidare îndreptată împotriva proprietății private, astfel încât pedepsele care se pot aplica, deși legale, sunt inechitabile. Referitor la prevederile art. 290 din Codul penal, se apreciază că încalcă dispozițiile art. 53 din Legea fundamentală, deoarece „infracțiunea prevăzută de art. 288 Cod penal este mai aspru pedepsită decât infracțiunea prevăzută de art. 290 Cod penal, întrucât prin art. 288 Cod penal se ocrotesc interesele generale ale societății, spre deosebire de art. 290 Cod penal prin care sunt ocrotite interesele private ale cetățenilor, astfel încât infracțiunea prevăzută de art. 290 Cod penal ar trebui să fie cercetată doar la plângerea prealabilă a persoanei vătămate și nu din oficiu, deoarece se încalcă dreptul persoanei vătămate de a exercita, de a retrage plângerea sau de a se împăca cu făptuitorul“. În ceea ce privește art. I din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 58/2005, se apreciază că acest act normativ este inexistent, întrucât, potrivit art. 115 din Constituție, Guvernul poate adopta ordonanțe numai în baza unei legi de abilitare din partea Parlamentului și numai în domenii care nu fac obiectul legilor organice. În concluziile orale formulate de autorul excepției în fața Curții, precum și în concluziile scrise depuse la dosarul cauzei cu acest prilej, art. I din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 58/2005 este criticat și în raport de art. 11 și 20 din Legea fundamentală, privind dreptul internațional și dreptul intern, respectiv tratatele internaționale privind drepturile omului.

Tribunalul Arad — Secția penală apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Se arată că art. 215¹ din Codul penal nu încalcă dreptul inculpatului la un proces echitabil, definirea și sancționarea infracțiunii prevăzute de acest text de lege fiind un drept exclusiv al statului. Dispozițiile art. 290 din Codul penal nu contravin prevederilor art. 53 din Constituție, legiuitorul fiind îndreptățit să decidă felul infracțiunii pentru care acțiunea

penală se pune în mișcare din oficiu sau pentru care este necesară plângerea prealabilă a persoanei vătămate. Referitor la art. I din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 58/2005, se apreciază că nu încalcă nicio normă constituțională.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul, referindu-se și la jurisprudența Curții Constituționale în materie, apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Avocatul Poporului consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, întrucât textele de lege criticate nu contravin dispozițiilor constituționale invocate de autorul excepției.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate ridicată.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile autorului excepției, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2) și ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 215¹ și 290 din Codul penal, precum și dispozițiile art. I din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 58/2005 pentru modificarea Legii nr. 301/2004 — Codul penal și a Legii nr. 294/2004 privind executarea pedepselor și a măsurilor dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 552 din 28 iunie 2005.

Prevederile din Codul penal criticate au următorul cuprins:

— Art. 215¹: „*Însușirea, folosirea sau traficul, de către un funcționar, în interesul său ori pentru altul, de bani, valori sau alte bunuri pe care le gestionează sau le administrează, se pedepsește cu închisoare de la unu la 15 ani.*“

„*În cazul în care delapidarea a avut consecințe deosebit de grave, pedeapsa este închisoarea de la 10 la 20 de ani și interzicerea unor drepturi.*“

— Art. 290: „*Falsificarea unui înscris sub semnătură privată prin vreunul din modurile arătate în art. 288, dacă făptuitorul folosește înscrisul falsificat ori îl încredințează altei persoane spre folosire, în vederea producerii unei consecințe juridice, se pedepsește cu închisoare de la 3 luni la 2 ani sau cu amendă.*“

Tentativa se pedepsește.“

Dispozițiile din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 58/2005, criticate ca neconstituționale, au următorul cuprins:

— Art. I: «*1. Articolul 512 din Legea nr. 301/2004 — Codul penal, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 575 din 29 iunie 2004, se modifică și va avea următorul cuprins:*

„*Art. 512 Prezentul cod intră în vigoare la data de 1 septembrie 2006.*“»

În motivarea excepției de neconstituționalitate se invocă dispozițiile constituționale cuprinse în art. 11 privind dreptul internațional și dreptul intern, ale art. 20 referitoare la tratatele internaționale privind drepturile omului, ale art. 21 alin. (3) privind dreptul la un proces echitabil, ale art. 53 referitoare la restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți și ale art. 115 privind delegarea legislativă.

Examinând excepția de neconstituționalitate așa cum a fost ridicată, Curtea reține următoarele:

I. În ceea ce privește art. 215¹ din Codul penal, care reglementează infracțiunea de delapidare, se susține că încalcă dreptul la un proces echitabil, întrucât infracțiunea de delapidare privind proprietatea publică este mai aspru pedepsită decât aceeași infracțiune îndreptată împotriva proprietății private, astfel încât pedepsele care se pot aplica, deși legale, sunt, în opinia autorului excepției, inechitabile. Curtea constată că aceste critici sunt neîntemeiate, reglementarea de către legiuitor a infracțiunii de delapidare nefiind de natură să aducă nicio atingere dreptului părților interesate de a se apăra și de a se prevala de toate garanțiile ce caracterizează un proces echitabil. De altfel, contrar susținerilor autorului excepției, textul de lege criticat nu distinge, sub aspectul pedepsei aplicabile, între infracțiunea de delapidare îndreptată împotriva proprietății publice și cea îndreptată împotriva proprietății private.

II. Referitor la prevederile art. 290 din Codul penal, se apreciază că încalcă dispozițiile art. 53 din Legea fundamentală, deoarece infracțiunea prevăzută de art. 288 din Codul penal (falsul material în înscrisuri oficiale) este mai aspru pedepsită decât infracțiunea prevăzută de art. 290 din același cod, astfel încât, în opinia autorului excepției, infracțiunea prevăzută de aceste din urmă prevederi legale ar trebui să fie cercetată doar la plângerea prealabilă a persoanei vătămate, și nu din oficiu, pentru a nu se încălca dreptul persoanei vătămate de a exercita, de a retrage plângerea sau de a se împăca cu făptuitorul. Nici aceste critici nu pot fi reținute. Potrivit art. 126 alin. (2) din Legea fundamentală, „*Competența instanțelor judecătorești și procedura de judecată sunt prevăzute numai de lege*“. În aplicarea acestor prevederi constituționale, legiuitorul român a optat pentru regula generală de urmărire, judecare și sancționare din oficiu a infracțiunilor, ca fapte antisociale. Este dreptul constituțional al legiuitorului de a stabili și anumite excepții de la această regulă generală. Astfel, s-a prevăzut ca în anumite cazuri, datorită caracterului și conținutului concret al faptelor, statutului special al autorului faptei ori al persoanei vătămate sau relațiilor speciale dintre făptuitor și persoana lezată, punerea în mișcare a acțiunii penale să fie condiționată de existența plângerii prealabile a persoanei vătămate. Generalizarea acestei condiționări ar împiedica însă, în mod evident, protecția eficientă a societății, a intereselor generale față de faptele care prezintă pericol social, prevăzute de legea penală. În cazul infracțiunii de fals în înscrisuri sub semnătură privată, legiuitorul are temeiuri serioase de politică penală să păstreze principiul oficialității, având în vedere pericolul social al faptei incriminate, această opțiune, în deplină concordanță cu prevederile constituționale mai sus menționate, neavând semnificația restrângerii exercițiului unor drepturi sau libertăți.

De altfel, neconstituționalitatea art. 290 din Codul penal este dedusă prin compararea acestuia cu art. 288 din același act normativ, or, așa cum a statuat Curtea Constituțională în jurisprudența sa, de exemplu în Decizia nr. 495 din 16 noiembrie 2004, publicată în Monitorul

Oficial al României, Partea I, nr. 63 din 19 ianuarie 2005, examinarea constituționalității unui text de lege are în vedere compatibilitatea acestui text cu dispozițiile constituționale pretins încălcate, iar nu compararea mai multor prevederi legale între ele și raportarea concluziei ce ar rezulta din această comparație la dispoziții ori principii ale Constituției. Procedându-se altfel, s-ar ajunge inevitabil la concluzia că, deși fiecare dintre dispozițiile legale este constituțională, numai coexistența lor ar pune în discuție constituționalitatea uneia dintre ele.

III. Referitor la art. I din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 58/2005, Curtea constată mai întâi că, în ceea ce privește criticile de neconstituționalitate întemeiate pe dispozițiile art. 11 și 20 din Constituție, acestea nu pot fi primite, întrucât au fost formulate ulterior sesizării instanței de contencios constituțional, or, potrivit art. 29 din Legea nr. 47/1992, Curtea Constituțională este competentă să se pronunțe numai în limitele sesizării. Curtea a statuat în acest sens în jurisprudența sa, de exemplu în Decizia nr. 281 din 29 iunie 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 720 din 10 august 2004, că extinderea temeiurilor constituționale față de cele invocate în fața instanței de fond ar conduce la exercitarea din oficiu a controlului de constituționalitate, ceea ce este contrar prevederilor art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, conform căreia „*Curtea Constituțională decide asupra excepțiilor ridicate în fața instanțelor judecătorești sau de arbitraj comercial [...]*“. Așa fiind, Curtea urmează să analizeze constituționalitatea art. I din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 58/2005 doar în raport cu dispozițiile art. 115 din Constituție privind delegarea legislativă, invocată în motivarea excepției de neconstituționalitate formulată în fața instanței de judecată.

Astfel, Curtea constată că prin Decizia nr. 623 din 17 noiembrie 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.114 din 9 decembrie 2005, răspunzând la o critică asemănătoare, a statuat că aceste prevederi legale au fost adoptate de Guvern în exercitarea competenței sale constituționale și cu respectarea dispozițiilor cuprinse în art. 115 alin. (4) din Legea fundamentală. În acest sens Curtea Constituțională a reținut în mod constant în jurisprudența sa că interdicția reglementării în domenii ce fac obiectul legilor organice este prevăzută de art. 115 alin. (1) din Legea fundamentală pentru ordonanțele emise de Guvern în baza unei legi speciale de abilitare adoptate de Parlament. Această interdicție nu operează și în cazul ordonanțelor de urgență care se adoptă de Guvern în temeiul prevederilor art. 115 alin. (4) din Constituție. Emiterea unor asemenea ordonanțe este condiționată de existența unor „*situații extraordinare a căror reglementare nu poate fi amânată*“, iar Guvernul este obligat să motiveze urgența în cuprinsul ordonanței, ceea ce s-a și realizat. Prin urmare, urgența reglementărilor justifică, în acest caz, existența situației extraordinare și, în consecință, dispozițiile art. I din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 58/2005 sunt în deplină concordanță cu prevederile constituționale cuprinse în art. 115 alin. (4). De altfel, chiar Legea fundamentală stabilește în art. 115 alin. (5) posibilitatea Guvernului de a reglementa în domenii ce fac obiectul legilor organice, statuând în acest sens că „*Ordonanța de urgență cuprinzând norme de natura legii organice se aprobă cu majoritatea prevăzută la art. 76 alineatul (1)*“.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, care să justifice schimbarea jurisprudenței Curții, cele statuate prin deciziile menționate își păstrează valabilitatea.

Pentru considerentele mai sus arătate, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 alin. (1) și (6) din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 215¹ și art. 290 din Codul penal, precum și a dispozițiilor art. I din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 58/2005 pentru modificarea Legii nr. 301/2004 — Codul penal și a Legii nr. 294/2004 privind executarea pedepselor și a măsurilor dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal, excepție ridicată de Gheorghe Birsenescu în Dosarul nr. 402/2006 al Tribunalului Arad — Secția penală.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 15 iunie 2006.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Marieta Safta

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 510

din 15 iunie 2006

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 86 din Legea nr. 303/2004
privind statutul judecătorilor și procurorilor**

Ioan Vida — președinte
Nicolae Cochinescu — judecător
Aspazia Cojocaru — judecător
Kozsokár Gábor — judecător
Acsinte Gaspar — judecător
Petre Ninosu — judecător
Ion Predescu — judecător
Șerban Viorel Stănoiu — judecător
Ion Tiucă — procuror
Patricia Marilena Ionea — magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 85 din Legea nr. 303/2004 privind statutul magistraților, excepție ridicată de Gheorghe Scurtu în Dosarul nr. 34.093/2/2005 (nr. vechi 4.054/2005) al Curții de Apel București — Secția a VII-a civilă și pentru cauze privind conflicte de muncă și asigurări sociale.

La apelul nominal se prezintă personal autorul excepției. Lipsește partea Casa de Pensii a Municipiului București, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza este în stare de judecată.

Autorul excepției solicită admiterea acesteia. În acest sens arată că textul de lege criticat este discriminatoriu, întrucât nu ia în calculul vechimii în magistratură perioada cursurilor universitare și a stagiului militar, deși pensia de serviciu care se acordă magistraților face parte din sistemul

public de pensii și ar trebui să i se aplice, prin asimilare, prevederile art. 38 din Legea nr. 19/2000.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției ca inadmisibilă, considerând că textul de lege supus controlului de constituționalitate nu e criticat pentru ceea ce cuprinde, ci pentru ceea ce îi lipsește. Or, arată că modificarea sau completarea dispozițiilor legale este atributul exclusiv al legiuitorului, iar nu al instanței de contencios constituțional.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Decizia nr. 596R din 17 februarie 2006, pronunțată în Dosarul nr. 34.093/2/2005 (nr. vechi 4.054/2005), **Curtea de Apel București — Secția a VII-a civilă și pentru cauze privind conflicte de muncă și asigurări sociale a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 85 din Legea nr. 303/2004 privind statutul magistraților**. Excepția a fost ridicată de Gheorghe Scurtu cu prilejul soluționării recursului formulat împotriva Încheierii din 21 septembrie 2005, pronunțată de Tribunalul București — Secția a VIII-a conflicte de muncă, asigurări sociale, contencios administrativ și fiscal în Dosarul nr. 8.076/AS/2004.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că dispozițiile art. 85 din Legea

nr. 303/2004 creează o situație discriminatorie pentru magistrați în raport cu ceilalți pensionari din sistemul public de pensii, întrucât nu prevăd luarea în calcul la stabilirea vechimii în magistratură a perioadei în care magistratul a urmat cursurile de zi ale învățământului juridic superior și a satisfăcut stagiul militar.

Curtea de Apel București — Secția a VII-a civilă și pentru cauze privind conflicte de muncă și asigurări sociale a reținut că excepția de neconstituționalitate este admisibilă, dar nu și-a exprimat opinia cu privire la temeinicia acesteia. La solicitarea Curții Constituționale a comunicat ulterior că este de acord cu opinia exprimată de Tribunalul București — Secția a VIII-a conflicte de muncă, asigurări sociale, contencios administrativ și fiscal, în fața căruia s-a ridicat excepția de neconstituționalitate, potrivit căreia, pe fond, excepția este neîntemeiată.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Guvernul, apreciind că în realitate critica de neconstituționalitate privește dispozițiile art. 86 din Legea nr. 303/2004, iar nu pe cele ale art. 85, așa cum a indicat autorul excepției, pune concluzii de respingere a excepției ca neîntemeiată, invocând considerentele reținute în jurisprudența Curții Constituționale cu prilejul examinării acestui text de lege.

Avocatul Poporului, menționând că în urma republicării și renumerotării articolelor Legii nr. 303/2004 art. 85 a devenit art. 86, arată că acest text de lege este constituțional, având în vedere faptul că vechimea în magistratură nu se confundă cu vechimea în muncă și nici cu alte perioade asimilate stagiului de cotizare, ci este o noțiune specifică, ce nu are relevanță juridică decât în măsura în care însuși legiuitorul îi acordă efecte juridice.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile autorului excepției, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituția României, ale art. 1 alin. (2) și ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate cu care a fost sesizată.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 85 din Legea nr. 303/2004 privind statutul magistraților, publicată în Monitorul Oficial al României,

Partea I, nr. 576 din 29 iunie 2004. În urma republicării și renumerotării articolelor acestei legi în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 826 din 13 septembrie 2005, textul de lege supus controlului de constituționalitate a devenit art. 86, cu conținut identic în esență, care prevede: *„Constituie vechime în magistratură perioada în care judecătorul, procurorul, personalul de specialitate juridică prevăzut la art. 87 alin. (1) sau magistratul-asistent a îndeplinit funcțiile de judecător, procuror, personal de specialitate juridică în fostele arbitraje de stat, magistrat-asistent, auditor de justiție, judecător financiar, judecător financiar inspector, procuror financiar și consilier în secția jurisdicțională a Curții de Conturi, grefier cu studii superioare juridice sau personal de specialitate juridică prevăzut la art. 87 alin. (1), precum și perioada în care a fost avocat, notar, asistent judiciar, jurisconsult, consilier juridic sau a îndeplinit funcții de specialitate juridică în aparatul Parlamentului, Administrației Prezidențiale, Guvernului, Curții Constituționale, Avocatului Poporului, Curții de Conturi sau al Consiliului Legislativ.“*

În opinia autorului excepției, textul de lege criticat contravine dispozițiilor art. 16 alin. (1) din Constituție, potrivit căreia *„Cetățenii sunt egali în fața legii și a autorităților publice, fără privilegii și fără discriminări“*.

Curtea, analizând modul în care a fost formulată excepția de neconstituționalitate în prezenta cauză, constată că autorul excepției nu critică textul de lege pentru ceea ce cuprinde, ci pentru ceea ce îi lipsește, or, potrivit dispozițiilor art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, *„Curtea Constituțională se pronunță numai asupra constituționalității actelor cu privire la care a fost sesizată, fără a putea modifica sau completa prevederile supuse controlului“*, astfel că excepția de neconstituționalitate este inadmisibilă.

De altfel, Curtea remarcă faptul că textul de lege criticat a mai fost supus controlului de constituționalitate prin raportare la aceleași prevederi constituționale ca și în prezenta cauză. În acest sens este Decizia nr. 157 din 17 martie 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 419 din 18 mai 2005, prin care Curtea a reținut că *„Vechimea în magistratură constituie temeiul acordării unor drepturi specifice acestei categorii profesionale, printre care și pensia de serviciu pentru magistrați. Acest tip special de pensie are două componente: o parte achitată din fondurile de asigurări sociale din sistemul public și o parte acordată de la bugetul de stat.“*

Perioada studiilor universitare se ia în calcul la stabilirea părții de pensie cuvenite din sistemul public de asigurări sociale, în mod egal, pentru toți asigurații. Legiuitorul a optat însă, fără a încălca nicio dispoziție constituțională, în sensul că perioada studiilor juridice nu trebuie inclusă în calculul vechimii în magistratură, care este temei al stabilirii pensiei de serviciu“.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca fiind inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 86 din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, excepție ridicată de Gheorghe Scurtu în Dosarul nr. 34.093/2/2005 (nr. vechi 4.054/2005) al Curții de Apel București — Secția a VII-a civilă și pentru cauze privind conflicte de muncă și asigurări sociale.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 15 iunie 2006.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Patricia Marilena Ionea

★

RECTIFICĂRI

În Legea nr. 158/2006 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 165/2005 pentru modificarea Ordonanței Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 444 din 23 mai 2006, se face următoarea rectificare (care aparține Redacției „Monitorul Oficial”, Partea I):

— la art. I pct. 24, referitor la art. 126 alin. (2), în loc de: „... sechestrului asiguratoriu asupra bunurilor publice mobile și/sau imobile...” se va citi: „... sechestrului asiguratoriu asupra bunurilor mobile și/sau imobile...”.

★

În preambulul Ordinului ministrului agriculturii, pădurilor și dezvoltării rurale nr. 416/2006 pentru aprobarea prețului mediu al unui metru cub de masă lemnoasă pe picior, pe baza căruia se calculează valoarea despăgubirilor pentru pagubele produse fondului forestier și vegetației forestiere din afara fondului forestier, pentru calculul despăgubirilor care se acordă pentru funcțiile de protecție asigurate de păduri, precum și pentru calculul obligațiilor bănești aferente scoaterii de terenuri din fondul forestier național, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 532 din 20 iunie 2006, se face următoarea rectificare (care nu aparține Redacției „Monitorul Oficial”, Partea I):

— în prima parte a formulei introductive, în loc de:

„În temeiul:

— art. 24 alin. (4) din Ordonanța Guvernului nr. 96/1998 privind...” se va citi:

„În temeiul:

— art. 25 alin. (4) din Ordonanța Guvernului nr. 96/1998 privind...”.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.U.I. 427282; Atribut fiscal R, IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București (alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 318.51.29/150, fax 318.51.15, E-mail: marketing@ramo.ro, Internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1, bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 411.58.33 și 410.47.30, tel./fax 410.77.36 și 410.47.23

Tiparul: Regia Autonomă „Monitorul Oficial”

5 948368 117822